

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ



(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)
ΜΕΣΩΣ μόλις ὁ Γαῖξης εἶπε τὰ λόγια
αὐτά, κάποιος ἐφώνησε κοντά του :

— Συγγνώμη, ἠμῆλότε...
— Ὁ δούξ κίτταξε θυμωμένος γέφυρο του
γιὰ νὰ δῆ ποὺς εἶχε μιλῆσει. Ἀναγνώρι-

σε ἑμὸς τὸν Μπέμ καὶ τὸν ρώτησε :

— Σὺ εἶσαι ; Λέγε ! Τί θέλεις ;
— Θέλω τὸ κεφάλι τοῦ Ἀντίχριστου.

Μὴ ξεχνάτε πὺς ἀξίζει χίλια σκουδά...
— Χάρισμά σου ! ἀπάντησε ὁ Γαῖξης

γελώντας. Ἀφοῦ εἶπὸν θὰ πάσης τὸ κεφάλι,
σὲ μένει θὰ μείνῃ τὸ σῶμα γιὰ νὰ τὸ

κρεμάσω ἀνάποδα.

Ἄμεσως ὁ Μπέμ ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸ πτώμα τοῦ ναυάρχου καὶ
βγάδοντας τὸ μαχαίρι του, τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι.

Τότε πήρε ὁ ὄχλος τὸ πτώμα κα' ἄρχισε νὰ τὸ σέρνῃ στὴ λάσπη
τῶν δρόμων. Ἔτσι σχηματίστηκε μιὰ πρόχειρη διαδήλωση, ἐπὶ κε-

φαλῆς τῆς ὁποίας πήγαινε ἔμπροσξ ὁ Γαῖξης.
Ἡ αὐτὴ τοῦ μεγάρου Κολινὸν εἶχε σχεδὸν περὶ ἀδειάσει. Ἐμειναν

μόνο ὁ Μπέμ κα' οἱ πενήντα στρατιῶτες, τοὺς ὁποίους εἶχε ἀφήσει
ὁ Γαῖξης γιὰ νὰ συλλάβουν τοὺς δύο Παρνατιανῶν.

Σὲ λίγο οἱ στρατιῶτες κατόρθωσαν νὰ παραβιάσουν τὴν κλει-

σμένη πόρτα κα' ὤρμησαν πρὸς τὴ σκάλα, ἀπ' τὴν ὁποία εἶχαν φύ-

γει οἱ δύο ἱππότες.
— Ὅταν ὁ Μπέμ ἔμεινε μόνος, πήρε ἕναν κουβὰ γεμάτο νερὸ κα'
ἄρχισε νὰ πλένῃ τὸ κεφάλι τοῦ ναυάρχου. Ἐνῶ ὅμως καταγιόταν

στὸ ἔργο του αὐτό, εἶδε νὰ μπαίνει μέσα στὴν αὐτὴ ἕνας ἄνδρας, ὁ
ὁποῖος κίτταξε δεξιὰ κα' ἀριστερὰ, σὰν νὰ μυρλόταν τὸν ἀέρα.

— ὦ ! ἔβανε ἔξωρα νὰ νεοφερμέ-
νος, βλέποντας τὸν Μπέμ.
— Κύριε Μορεβέρ ; τραύλισε ὁ κο-

λοσόξ
— Ὁ Μορεβέρ —γιατὶ αὐτὸς ἦταν—
φαινόταν κάτοχος καὶ λαχανασμένος.

— Τί ἔχετε ; ἐπρόσθεσε ὁ Μπέμ.
Φαίνεται σὰν ν' ἀναζητᾶτε κάποιο χα-

μένο θησαυρὸ.
— Ζητάω, ἀπάντησε ὁ Μορεβέρ μὲ
βραχνὴ φωνή, διὸ διαβολέμενος ἀρρε-

τακούξ, διὸ καταραμένους Ὀυγγέντους.
Τοὺς εἶδα νὰ βγαίνουν πρέχοντας ἀπ'
τὴ φυλακὴ τοῦ Τάμετ, ἀλλὰ μέσα στὸ

πλήθος ἔχασα τὰ ἴχνη τους. Εἶμαι ὁ-
μως βέβαιος πὺς ἦρθαν ἐδῶ...
— Μήπως ἦταν ἕνας γέρος ἀστρο-

μῶλης ; ρώτησε ὁ Μπέμ.
— Ναί...
— Κι' ἕνας νέος, πὺς ἔμοιαζε μὲ τὸ
γέρο, εὐρωπὸς καὶ δένεντης ;

— Ναί, εἶπε ὁ Μορεβέρ, Λουτῶν ;
— Λουτῶν, ἀπάντησε ὁ Μπέμ, εἶσατε τυχεροί. Αὐτὴ τὴ στιγμή
πενήντα ἄνδρες ποὺς καταδιώκουν. Ἔχουν καταφύγει μέσα στὸ μέ-

γαρο. Τρέξτε πίσω τους...
Καὶ ἔξακολούθησε νὰ πλένῃ τὸ πρόσωπο τοῦ ναυάρχου, ἐνῶ ὁ
Μορεβέρ ἔτρεχε μέσα στὸ μέγαρο.

Ἐντομεταξὺ, οἱ δύο Παρνατιανῶν εἶχαν ἀνεβῆ τὴ σκάλα τοῦ
μεγάρου κα' εἶχαν φτάσει σὲ μιὰ σοφίτα. Ἐκεῖ εἶδαν ἕνα παράθυρο

ἀνοχτὸ κα' ἀπέναντι σ' αὐτό, σ' ἀπόσταση πρῶν βημάτων, ἕνα ἄλ-

λο παράθυρο τοῦ ἀντικρινοῦ σκαποῦ.
— Νὰ δρόμος γιὰ νὰ σοφίτου ! εἶπε ὁ γέρο Παρνατιανῶν. Γρή-
γορα ! Γρήγορα ! Μιὰ σανίδα !...

Μὰ μέσα στὴ σοφίτα δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἕνος σανίδας.
— Ἄς πηδήσουμε... εἶπε τότε ὁ γέρο ἱππότης μὲ φωνὴ ἢ ὁ-
ποία φάνηκε ἀλλάσκη στὸ γυρὸ του.

Ἐνα τέτοιο πῆδημα ὅμως ἦταν τρομερὰ ἐπικίνδυνο, γιατί δὲν
ὑπῆρχε μέρος γιὰ νὰ στηριχτοῦν καὶ νὰ πάρουν φόρα. Ἐπίσης τὸ

ἀντικρινὸ παράθυρο ἦταν πολὺ στενὸ καὶ δὲν θὰ μπορούσαν νὰ πα-

στούν ἀπὸ πουθενά.
Ἐν τοιούτοις, ὁ γέρο Παρνατιανῶν ἔσκυψε :

— Ἄς πηδήσουμε ! Στάσου ὅμως ! Θὰ πηδήξω πρῶτος...
Καὶ πρὶν ὁ γυρὸς του προφάσει νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ὁ ἱππότης ἀ-

νέθηκε σπὸ παράθυρο. Κι' ἄμεσως κατόπιν τὸν εἶδε νὰ γέρνῃ τὸ
σῶμα του πρὸς τὰ ἔμπροξ.

Μὰ τί ἔβανε λουτῶν ;
Μὲ τὸ σῶμα ἴσο, χωρὶς νὰ λυγίσῃ οὔτε τὰ πόδια του, οὔτε τὰ
χέρια του καὶ στηριζόμενος τὰ πόδια του στὴν ἄκρη τοῦ παραθύρου,

ὁ γέρο Παρνατιανῶν ἔξακολούθησε νὰ γέρνῃ πρὸς τὰ ἔμπροξ.
Τὸ σῶμα του διέγραψε ἕνα ἡμικύκλιο σπὸ κενό.

Ἄμεσως ὁ Μπέμ ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸ πτώμα τοῦ ναυάρχου καὶ
βγάδοντας τὸ μαχαίρι του, τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι.

Τότε πήρε ὁ ὄχλος τὸ πτώμα κα' ἄρχισε νὰ τὸ σέρνῃ στὴ λάσπη
τῶν δρόμων. Ἔτσι σχηματίστηκε μιὰ πρόχειρη διαδήλωση, ἐπὶ κε-

φαλῆς τῆς ὁποίας πήγαινε ἔμπροσξ ὁ Γαῖξης.
Ἡ αὐτὴ τοῦ μεγάρου Κολινὸν εἶχε σχεδὸν περὶ ἀδειάσει. Ἐμειναν

μόνο ὁ Μπέμ κα' οἱ πενήντα στρατιῶτες, τοὺς ὁποίους εἶχε ἀφήσει
ὁ Γαῖξης γιὰ νὰ συλλάβουν τοὺς δύο Παρνατιανῶν.

Σὲ λίγο οἱ στρατιῶτες κατόρθωσαν νὰ παραβιάσουν τὴν κλει-

σμένη πόρτα κα' ὤρμησαν πρὸς τὴ σκάλα, ἀπ' τὴν ὁποία εἶχαν φύ-

γει οἱ δύο ἱππότες.
— Ὅταν ὁ Μπέμ ἔμεινε μόνος, πήρε ἕναν κουβὰ γεμάτο νερὸ κα'
ἄρχισε νὰ πλένῃ τὸ κεφάλι τοῦ ναυάρχου. Ἐνῶ ὅμως καταγιόταν

στὸ ἔργο του αὐτό, εἶδε νὰ μπαίνει μέσα στὴν αὐτὴ ἕνας ἄνδρας, ὁ
ὁποῖος κίτταξε δεξιὰ κα' ἀριστερὰ, σὰν νὰ μυρλόταν τὸν ἀέρα.

— ὦ ! ἔβανε ἔξωρα νὰ νεοφερμέ-
νος, βλέποντας τὸν Μπέμ.
— Κύριε Μορεβέρ ; τραύλισε ὁ κο-

λοσόξ
— Ὁ Μορεβέρ —γιατὶ αὐτὸς ἦταν—
φαινόταν κάτοχος καὶ λαχανασμένος.

— Τί ἔχετε ; ἐπρόσθεσε ὁ Μπέμ.
Φαίνεται σὰν ν' ἀναζητᾶτε κάποιο χα-

μένο θησαυρὸ.
— Ζητάω, ἀπάντησε ὁ Μορεβέρ μὲ
βραχνὴ φωνή, διὸ διαβολέμενος ἀρρε-

τακούξ, διὸ καταραμένους Ὀυγγέντους.
Τοὺς εἶδα νὰ βγαίνουν πρέχοντας ἀπ'
τὴ φυλακὴ τοῦ Τάμετ, ἀλλὰ μέσα στὸ

πλήθος ἔχασα τὰ ἴχνη τους. Εἶμαι ὁ-
μως βέβαιος πὺς ἦρθαν ἐδῶ...
— Μήπως ἦταν ἕνας γέρος ἀστρο-

μῶλης ; ρώτησε ὁ Μπέμ.
— Ναί...
— Κι' ἕνας νέος, πὺς ἔμοιαζε μὲ τὸ
γέρο, εὐρωπὸς καὶ δένεντης ;

— Ναί, εἶπε ὁ Μορεβέρ, Λουτῶν ;
— Λουτῶν, ἀπάντησε ὁ Μπέμ, εἶσατε τυχεροί. Αὐτὴ τὴ στιγμή
πενήντα ἄνδρες ποὺς καταδιώκουν. Ἔχουν καταφύγει μέσα στὸ μέ-

γαρο. Τρέξτε πίσω τους...
Καὶ ἔξακολούθησε νὰ πλένῃ τὸ πρόσωπο τοῦ ναυάρχου, ἐνῶ ὁ
Μορεβέρ ἔτρεχε μέσα στὸ μέγαρο.

Ἐντομεταξὺ, οἱ δύο Παρνατιανῶν εἶχαν ἀνεβῆ τὴ σκάλα τοῦ
μεγάρου κα' εἶχαν φτάσει σὲ μιὰ σοφίτα. Ἐκεῖ εἶδαν ἕνα παράθυρο

ἀνοχτὸ κα' ἀπέναντι σ' αὐτό, σ' ἀπόσταση πρῶν βημάτων, ἕνα ἄλ-

λο παράθυρο τοῦ ἀντικρινοῦ σκαποῦ.
— Νὰ δρόμος γιὰ νὰ σοφίτου ! εἶπε ὁ γέρο Παρνατιανῶν. Γρή-
γορα ! Γρήγορα ! Μιὰ σανίδα !...

Μὰ μέσα στὴ σοφίτα δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἕνος σανίδας.
— Ἄς πηδήσουμε... εἶπε τότε ὁ γέρο ἱππότης μὲ φωνὴ ἢ ὁ-
ποία φάνηκε ἀλλάσκη στὸ γυρὸ του.

Ἐνα τέτοιο πῆδημα ὅμως ἦταν τρομερὰ ἐπικίνδυνο, γιατί δὲν
ὑπῆρχε μέρος γιὰ νὰ στηριχτοῦν καὶ νὰ πάρουν φόρα. Ἐπίσης τὸ

ἀντικρινὸ παράθυρο ἦταν πολὺ στενὸ καὶ δὲν θὰ μπορούσαν νὰ πα-



στούν ἀπὸ πουθενά.
Ἐν τοιούτοις, ὁ γέρο Παρνατιανῶν ἔσκυψε :

— Ἄς πηδήσουμε ! Στάσου ὅμως ! Θὰ πηδήξω πρῶτος...
Καὶ πρὶν ὁ γυρὸς του προφάσει νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ὁ ἱππότης ἀ-

νέθηκε σπὸ παράθυρο. Κι' ἄμεσως κατόπιν τὸν εἶδε νὰ γέρνῃ τὸ
σῶμα του πρὸς τὰ ἔμπροξ.

Μὰ τί ἔβανε λουτῶν ;
Μὲ τὸ σῶμα ἴσο, χωρὶς νὰ λυγίσῃ οὔτε τὰ πόδια του, οὔτε τὰ
χέρια του καὶ στηριζόμενος τὰ πόδια του στὴν ἄκρη τοῦ παραθύρου,

ὁ γέρο Παρνατιανῶν ἔξακολούθησε νὰ γέρνῃ πρὸς τὰ ἔμπροξ.
Τὸ σῶμα του διέγραψε ἕνα ἡμικύκλιο σπὸ κενό.

Ἄμεσως ὁ Μπέμ ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸ πτώμα τοῦ ναυάρχου καὶ
βγάδοντας τὸ μαχαίρι του, τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι.

Τότε πήρε ὁ ὄχλος τὸ πτώμα κα' ἄρχισε νὰ τὸ σέρνῃ στὴ λάσπη
τῶν δρόμων. Ἔτσι σχηματίστηκε μιὰ πρόχειρη διαδήλωση, ἐπὶ κε-

φαλῆς τῆς ὁποίας πήγαινε ἔμπροσξ ὁ Γαῖξης.
Ἡ αὐτὴ τοῦ μεγάρου Κολινὸν εἶχε σχεδὸν περὶ ἀδειάσει. Ἐμειναν

μόνο ὁ Μπέμ κα' οἱ πενήντα στρατιῶτες, τοὺς ὁποίους εἶχε ἀφήσει
ὁ Γαῖξης γιὰ νὰ συλλάβουν τοὺς δύο Παρνατιανῶν.

Σὲ λίγο οἱ στρατιῶτες κατόρθωσαν νὰ παραβιάσουν τὴν κλει-

σμένη πόρτα κα' ὤρμησαν πρὸς τὴ σκάλα, ἀπ' τὴν ὁποία εἶχαν φύ-

γει οἱ δύο ἱππότες.
— Ὅταν ὁ Μπέμ ἔμεινε μόνος, πήρε ἕναν κουβὰ γεμάτο νερὸ κα'
ἄρχισε νὰ πλένῃ τὸ κεφάλι τοῦ ναυάρχου. Ἐνῶ ὅμως καταγιόταν

στὸ ἔργο του αὐτό, εἶδε νὰ μπαίνει μέσα στὴν αὐτὴ ἕνας ἄνδρας, ὁ
ὁποῖος κίτταξε δεξιὰ κα' ἀριστερὰ, σὰν νὰ μυρλόταν τὸν ἀέρα.

— ὦ ! ἔβανε ἔξωρα νὰ νεοφερμέ-
νος, βλέποντας τὸν Μπέμ.
— Κύριε Μορεβέρ ; τραύλισε ὁ κο-

λοσόξ
— Ὁ Μορεβέρ —γιατὶ αὐτὸς ἦταν—
φαινόταν κάτοχος καὶ λαχανασμένος.

— Τί ἔχετε ; ἐπρόσθεσε ὁ Μπέμ.
Φαίνεται σὰν ν' ἀναζητᾶτε κάποιο χα-

μένο θησαυρὸ.
— Ζητάω, ἀπάντησε ὁ Μορεβέρ μὲ
βραχνὴ φωνή, διὸ διαβολέμενος ἀρρε-

τακούξ, διὸ καταραμένους Ὀυγγέντους.
Τοὺς εἶδα νὰ βγαίνουν πρέχοντας ἀπ'
τὴ φυλακὴ τοῦ Τάμετ, ἀλλὰ μέσα στὸ